

שיצוי כ' יום ב' פסח בשלח תש"ז.

פרק א' שמנו.

מתני' אי שמנו מאל לפני פטרי וכו'...

כתב הר"י מאוס דוסיך במלכה פלוק אין המלכה

וכתב הרמ"א מאוס אה"כ ז' איים אבה דסך בחיים ולא איים אהל דסך בחיים.

ונה לענין איסור, לפי ר"י אין איסור הלכך יכול להתמיד על דלתו, ולפי גוס י

איסור הלכך אנו יכול להתמיד על דלתו.

הרח"ב כר"י, והפ"ד כרמ"א.

ר"י
גוס
תוס' ק
א"ת

הרח"ב
ר"י

אי שמנו וכו'... נשאי המטבונ'...

~~היה המטבונ' באו~~
~~במשך כרא~~ ~~ממנה~~ ~~כי~~ ~~לבות~~ ~~נאמרו~~ ~~נאן~~ ~~כי~~ ~~הלכו~~.

א: החובה פולחן, והפלוני המאנו הוי על ז' הקרובים.

ב: דסך פולחן, והפלוני המאנו הוי על נשאי המטה.

ולפי ר"י דלדא פולחן מוכן כל זכ דקרובים איכא ט"קא מאיז ואחרים כפולחן

דוקא בעד דסך אש"ש להם ט"קא. ולפי הרמב"ם, כא"ש לנשאי המטה ט"קא

בשם דסך ולא שם לו.

והט"קא יכולים לעמוד חילוק זה: דהא לומר אה"כ איים אבה דסך בחיים וכו' אפשר

למאי כה"כ זה בין הקרובים עדוקים בקבורה אחד דני הקב"ו, ובין הנשאים דדוקים יין

המאמר, ובין אות החילוק כמו לר"י, ולרמב"ם לנשאי המטה י"ש לעקר אה"כ גוס

הלכך יין על אי שמנו מאל לפני דשכי הוי הקרובים פלוני מחוץ סד הקבורה, ומשאי

כמ"כ הוי הכאנו מוכן דסך במלכה א"ל לפי גוס דמוזע לר"י, כה"כ וכו' דלכך

הקבורה לפי נחמ"א איים, הוכח שם עומד דמוזע ג"כ, ושכי כה"כ דוקא באר דסך

ר"י
ורמ"א

פולחן
קרובים

ח"י וג"כ (ר"י)
א"ת (רמ"א)

פולחן
נשאי
המטה

דסך (רמ"א)

דסך (ר"י)

דקדוק הוטרובסט דהגם די קדמות ציץ אגוד דבינו הקדמת הקרבן.
אל דהוי האיסור קיים (אנא גבי דמייג גדניש) וכוונתה דגניש די דאן איסור

[כ"ב]

אבל באמת יש לומר ~~הוא~~ ^{לפי אר"י} דמאן חכמן האטא אקראומשג לדין
דמייג בכל מעלת בשגת. דאז לזע שמאז לעבן להטאות אמר בשגת אמר יבוא
לעמוד דבשגת הוסקד החיוב, ואזע דבואר טואא גלוי חיוב.

כחוב
דבא קרבנות יש בי הלכות.

1: חוב שמה יקרי.

2: חוב שקרי המת טמא כז' לקרו. ~~דמייג גבי דמייג~~ ^{אז} יבוא לקרו
המת גבי לטמא אכ מאז קיום הימון של קבות המת אבל לא קיים ^{השג} השג
אל א חיוב טמא למה. והראיה די חוב כז' טמא למה

מחוס הכין... דא רבי לטמא למש וטמא כז' כחוס. וטעם החיוב המ
הוא משני דקיום קבות כז' דל טמא. (מזו חקאבתי) (ובדמייג סוגי מעלה)

~~דטמא כז' חוס כז' ולאל שמה דבשג דמייג~~

וא"כ, אכ לזע דכחן אסור לטמא גייט משני דבשגת הורג כל החיות

קבות. אבל לזע דכחן טמא אכ זלמא בשגת אינו מוכח לעמוד דכז'
משום צ"ו דאז לקיים הקבות, אלא אכ צ"ו די דאזע הוסקד סחוב בשגת
ולכן חייב קבל המעור האמשור גרומה מ"ח יק חיוב הימון דקבות.
הוא החיוב שבוסקד, וזלוי גלוי חיוב כל המעור, ולכן כיון שבוסקד כ
הוא החיוב, חיי חיוב בכל המעור. אבל חוב השג של טמא לא
הוסקד וא"כ חזין כגן טמא אכ זלמו בשגת.

והמחלם לומר חיוב מעור ^{טמא} דל הכהנים גלוי. דמחלם בעלמא אכ

פ"ג הל"ו וז"ל "במה חמורה מעור אבירות. שהרי זבחה לטמא

ח
ד
ז
א
ק

ח
א

ד
ח

ט
א

ט
א

ט
א

ז
א

ט
א

ש' צו ר' 150

ג' יאנוס' ואינו חב"ק

ר"ג פטר

ה"ג אמוי אינו זקוק לכ"ק. וט"ס אומי אכזב ע"ק.

י"ו' אס"ט

והא דאמר בירושלמי, א"ת' כל מה הפטור? ונזון ג' פס"ט.

ג' יאנוס' כ"ה יאנוס'

1: כבוד א' א"ת, ר"ל שלא יס"ח דגמ' מן המ"ח דאס"ט להס"ח דגמ'.

2: אן ע"מ י"ט א"א ר"ל דהתדסקו חמ"ט פול"ט.

נ"ה א"ת

ובט"ן הפצאים הא"ה נ"ה אי פטר בשבת או לא.

דא' ה"ו כ"כ ו' ו' אס"ט פטר דגמ', ה"ו ס"ט בש"ט ש' קיום פסד' הס"ח ה"ד' וה"ו כ"ח

ש"מ א"ת לכ"ן ז"ס קיום בש"ט. וא' ה"ו כ"כ ב' א"ת ש"מ י"ט א"ת

~~ד"ה י"ט א"ת כ"כ ו' א"ת ש"מ י"ט א"ת~~

~~דא"ת ה"ו א"ת~~

י"ז א"ת פ"ז

ואמר ה"ו דפ"ז אכזב וכו'.

מחלוקת בירושלמי בין אי י"ט חובת התדסקו בש"ט וי"ט (י"ט) א"ת

י"ז א"ת חובת

א"ת חובת התדסקו בש"ט וי"ט (י"ט). והירושלמי ס"ק כ"ט א"ת והב"ב ס"ק

בש"ט ב"ט א"ת. וש"מ המחלוקת בין הירושלמי ומג"ז בין א' התדסקו ב"ט וי"ט וי"ט

ע"פ בש"ט וי"ט ס"ק הירושלמי כ"ט א"ת או ה"ו כ"כ א"ת כ"כ א"ת כ"כ א"ת וי"ט א"ת

י"ט א"ת

דא"ת כ"כ ו' א"ת כ"כ א"ת כ"כ א"ת.

ובג"ל ס"ק ז"ס חובת התדסקו בש"ט, ד"ל הבח"ן בין ש"ט וי"ט.

דב"ה ב"ט א"ת

ורבנו נתנאל וכו'.

רבנו נתנאל

הוא סוגי' בש"ט וי"ט א"ת ש"מ חובה. וט"ס חובה התדסקו י"ט.

א"ת דהר"מ ג"ז א"ת חובה דהתדסקו בהפסד ד' התחום, או א"ת חובה י"ט

ל"קב"ט ד' י"ט ש"מ חובה הירושלמי ג"ז. וי"ט א"ת ד' י"ט א"ת חובה.

ד"כ"ט חובה בש"ט התדסקו. א"ת ל"כ א"ת ד' חובה התדסקו ד"ל חובה י"ט

ואם בליקול ערבות אינו חמו. הלכך אינו סבור ~~הוא~~ ^{אין אטות גמול פנים} (ולפי ר"ת דלמארי
 חתום לבין נחמ, ולחמ"ס דנצח קודם נחמ לנא חת"ר כאן.)
 ור"ת מירושלמי סובר דכל כהן שאינו צריך לו אינו חמו. אבל כשצדקו מחמת שיקום
 הרי צריך לו אז כו' חמו אף דקיים פסם אמת קיום קדוש.

ולדעתו הלכה למדע קרוב מאד, כגו הראש ^{זאף} זקרי חמ"ס כו' ח"י, אבל כיון שיהיה
 צדק חמ"ס מקורה שניה יש לו היררה לקיים אינה שיעור. (אם קדמת הי"א. להב' אורכו
 לקרי חמ"ס בתוך ז'). וזה ראיה לראשונים באומרים דבז' אין ^{איסורים} אלא רק
 קיום, ^{צריך להיות} היה מוכרח לקיים האם מיראשן דכיון דחל הרי נאסו באיסורי אכילת
 וה"ה היכא דלא יטב שגדה, אלא אם הוליאורו לאתו ז' אין לו היררה דחל מיראשן כיון דישלח
 להקיים כל הפעולה. נחמא דשניהם חמ"ס, אלא טאם דמתא לכמה דוק ז' החמ"ס כחמ"ס
 דבז' מקרי חמ"ס הראשון, א

הלכה
קרוב
מאד

ד"ס' גמ"ס כמו שארנו מקודם:

גמ"ס

א: קרו ר"ת, בקופסאות לקיים ז': אלא יקיים כפי האגמ"ס.

וכינה דלא היה קדמת לקרו בקרי חמ"ס א"ת' ונחמלו וכו' יאורו דמק ז' לקרו בקרי חמ"ס
 אז י"ס ז' הראשונים ^{בכ"ר חל} ובעד קדמה היה תנאי ^א ואלו כפי חמ"ס הראשון
 ואלו לא יקרו. דהמ"ס חמ"ס רק כשהראשון קדמה חמ"ס. א ודוד יש לו חמ"ס
 דה"ש כו' חמ"ס חמ"ס אף אם הראשון חמ"ס קדמה ^{חמ"ס} אלא דלא יתול היכא דבז' חמ"ס
 חל האכילתו, וכיון דהראשון קדמה בז' קדמה חמ"ס (קדמת) אז כיון שחל חמ"ס
 אף ידחלו השני. ונ"ה אי קרו ר"ת קדמה לקדמתו לאתו ז' ונחמלו
 י' ופנכו בתוך ז'. א בוי חמ"ס שהשני לא כו' חמ"ס היכא דהראשון כו'
 קרי חמ"ס (ל' ז') הרי כן הוי הראשון קרי חמ"ס וכו' השני חמ"ס וכו' חמ"ס
 חמ"ס ואם כ"כ יש דכיון שחל האכילתו חל הרי לא מאכל אלא מיראשן ונ"ה אף
 קרי חמ"ס

היכא
דלא
אם
לקרו
חמ"ס
ונחמלו
בתוך
ז'
כי
סבור:

נה
גימ"ס

II בנוש לשב ויט א איא סלי חלות. (א ת"כ, וא"ו)

א. פט הרמ"ב פט פפס"מ הרמ"א דח"כ בכל החלות ומוזי כב"ו, וכו"ו

מ"ב

מאז דכחול א"א חמ"ה התדקוק ונכ"ר וי"ט מופקד התדקוק. [בשב מאז איסור וי"ט כ"ו הכרע

ב. הרמ"ב פ"ק כ"ט ד"ה פ"ק וי"ט ^{פ"ק} בכל החלות. וס"ב דאי"א מאז

מ"ג

התדקוק בשב"ו וי"ט ור"י איסור חלוקה. ופ"ק ג"ו בחוקה התדקוק ונכ"א בשב"ו

ג. רמ"ב נ"א ס"ב דמופקד ^{מ"א} התדקוק בשב"ו וי"ט מ"ה יכ"ל לר"י התדקוק.

מ"ד
ר"ב
מ"א

ופ"ק חלות ג"ו. בקיום התדקוק. הלכך פ"ל כמ"ן דמ"ק"י פ"ק. וא"ל לאו ל"א. וכו"ו

כ"ו מא"י ח"ה. א"ל בחול פ"ק כ"ל כמ"ן כ"י בחול ונ"ה התדקוק פ"ק.

ד. שב"ו מופקד מ"ה החוקה ומ"ה התדקוק וכו"ו פ"ק אד"ה ט"ו התדקוק

כ"ו בחוקה קב"ה נשאר כ"ו ש"ל לר"ב ד"ה ד"ה דמ"ן. ר"א

ה. שב"ו וי"ט ש"ן כ"א כ"א התדקוק דמופקד החוקה מ"ה בשב"ו מ"ה.

ובשב"ו מ"ן מופקד התדקוק. א"ל וי"ט מ"ה ד"ה דמ"ן כ"א דמ"ן כ"ל בשב"ו

פ"ק ונשאר מ"ן ל"א דהפ"ק י"ה ג"ו ~~כ"א~~ בקיום התדקוק.

III הלכה למדשה.

א. בשב"ו ח"ב בכל החלות

ב. ג"ו ראשון א"י ש התדקוק פ"ק ונ"ה מ"ן התדקוק ח"ב (ט"ב)

החמ"ש, וט"ב ר"ב נ"א ח"ב מ"ן פ"ק

ג. ג"ו ש"ן פ"ק כ"א דכחול אי"ו ר"ב ונ"ה כ"ל ד"ה

א"מ

IV הלכה דכפרונה

בזמן היר טומא כחן ע"י קרובים:

(בשבת)

(ביום טוב)

א. הכהן כהן טומא ממש וזוהי טומא שיש לה קרבן

במלך
ר"י

הוא

ב. ר"י ס"ל דטומא ממש אצלנו (ביום טוב) וקראים בותרה

והטעם בזה: בטומא קרובים דבותרה כי שפיט

והוא דבר האמיר וכו' בקרבנות ובמזבח כחן טומא קרובה

ג. אין צריך ביה אלא דלא אסרה וכן כתב ר"י כי הוא טומא

אג"ס. מ"ח ב"מ קראים בותרה. ג"ה לזמן אחר צריך

V טומא שלא לצורך

א. פירוש, שבה אם מותר כחן טומא

ב. בשלחן דחק י"ג ד"ה הכהן טומא

הג"ה
ב"מ

ובצד הלוח טומא טומא י' לזמן ט' דלא אסרה הגורם על הקרובים ולכן

ה. מותר לטמא, ואפילו אם נאמר דצריך דבר האמיר לפי ר"י, צ"ל (כחן הראשונים

ר"י
ה"מ
טומא

דספרי ב"מ) דטומא לאו הו' דצדקין דבספקין כה"ד דמורה היא

דכתיב, ל"ה יטמא".

ב. ולפי הרמב"ם לא טומא לחוד האמיר אלא חלום כהונה הוא האמיר.

ג. ובר"ק ז"ל טומא [וכה"ה ה"ט ש"ל] (ז"ל ר"י) שם דרמב"ם איכא ב"קומים

?
ב"מ
ה"מ
טומא

קיום קבורה וקיום טומא, ומזיקים אי איכא חיוב טומא או לא.

ד. אבל ה"ה אסר טומא שלא לצורך ואפשר דסובר דטומא בותרת, ולא

ה"ה
א"ת
טומא
א"ת
לצורך

שלא נאסרה, אלא דצריך אמיר כחן ג' ג' ג' ומהתיר הוא קבורה אמת

ובודאי שם לו יש קיום טומא, אלא דחלה יק אמצעה קבורה.

VI חובת קבורה : אימתו שטל לפניו. ר' אבי אהרן כהן שהיה לקבורו וכו'.

ר' אבי כהנא לפניו דחי. (ד"ן ת"ק' ע"ן).

תוס': אנינות לא גלוי בקום המצוה אלא ^{בז"ב} ~~המשנה~~ מדעה המצוה. ד"ס זמן דה"ן
ה"ו חמה מולת עליו לקובו וכ"כ (קיים) כל מה שש"ק לעשות שבו אינו אכל ואינו אוקן.
והסבר ב"ב: גבל מצוה יש מדעה המצוה וקום המצוה. אגלות גלוי בקיום

תוס':
חובת קבורה
מגילות
קיום.

ואנינות באדעה המצוה זמנה. וכשנסתק לכרפ"ה פקד מדעה המצוה. אך
קיום קבורה ה"ו כש"כ אמתה ג"תו. אכ אנינות התלוי במדעה המצוה
פקדא חטא, ואגלות התלוי בקיום המצוה לא בגלגל ד"ל לא האת אמתה ג"תו
דאז קיום מצוה קבורה.

ומה יראה קבורה חתיב אגלות, דא ימא זמיתה חתיבת האגלות
ורק אינו אגאל כיון שהוא אוקן, א"כ כ"כ פקד אנינות היה לר"ך להיות אגל.

אגל המצוה פ"א הלכות אבל סובר דמיה חתיב באגלות, ומ"ז
כשפקד אנינות ~~לע"כ~~ יש באגלות. (חתיבת ח"ה אגלות פ"א סו"כ (ה"כ) לע"כ קיום

קבורה
חתיב
אגלות
מ"ז
חתיב
אגלות

והגוף הביאו ראיה דאנינות גלוי במדעה המצוה קבורה ^{מחשבה}
ד"ה. ויש ג' טעמים לפי"ך ר"ה באגלות ג"ה.

1: ר"ה לא נפש אנינות כי ה"דל פ"א אוקן כיון דיש לע"כ חוב אמתה
אזכ כפול ודועי. וא"כ אין ראיה לע"כ כי שא"כ פ"א אוקן באמתה ה"ד, ואינו גלוי
המדעה המצוה אלא כפ"טו כ"ל.

ר"ה
בג"ס
ג"ל
כ"ל

2: ר"ה לא נפש אנינות כי היה בדיד אמתה ולא היה יכול לעשות מדעה
מצוה קבורה, וכן כי היכא זאינו יכול לעשות מדעה המצוה כ"כ אמתה נג"ה ח"ה.

11
ד"ר
מ"ה
פ"ט

ובה"ל רק חובת קבורה ולא דשי"ה מדעה קבורה שבה תלוי אנינות.
ומב"ל ה"ו ככ"ן ק"ן חתיב לע"כ פ"א אמתה ה"ה.

קבורה?
וק"ל אמתה
סו"כ ח"ה
חתיבת ח"ה
ל' אמתה
אמתה
הכ"ס ח"ה
קבורה
כ"ל ח"ה
אמתה ח"ה
וקום קבורה
אמתה ח"ה
אמתה ח"ה
אמתה ח"ה
קבורה ח"ה

ו: דעני אנו משיב כי שבה בעשרת קבות הראשונים היה קבורה תמימה . דע לעני
 ז: הני מתיב אצל מ"ח לא יחזו כי כתיב על באבולת והאבולת אלפי כל כי כתיב דבראמן
 בעשר קבות היה קבר תמידי .

וה"א קבורה בעצת לפנותו למחר ז' ופתחו גרון ז' זעם ראשון לכא
 כ"ח דאנתי הראשון המ קבורה תמימה , ולעם שני איכא בעשרת היה לפנותו מתי ז' וכל האבולת .

VIII מחלקת ראש ור"ח מרובנרגז ביום ליקול ערמות .

א. ר"ח מרובנרגז סוגי זליקול ערמות דושה אנטה .

ב. הראש פולש ואויר ואינו דושה אנטה .

זכרין לומר זאץ לפי הראש מ"ה יהיה מרסק במצוה ויהיה לכל הסתות כמו נוסאי
 המטה בעללים מן המטה מרסק עסק במצוה . ומחלקתה כ"ח . אי הוי כמו ממו
 מוטל לפניו אולא . בעלמי שלא בעד התעסקות .

ב"ח
 ס"ח
 מ"ח
 ע"ח

וה"א בכחן בקבורה שנים זכרו אינו ממו ל"ח והאולה היא זאית ממו כל
 ממן שקור ומח"ז בענפי א"כ הוי ממו או לא . גל"ח כ"ח דע"ח וכו' כ"ח
 מוטל לפניו , ולמ"ח לא נדעם ש"כ ממו אלא כ"ח בעלמי .

נ"ח
 כ"ח
 ג"ח
 ע"ח

(ר"ח מרובנרגז ע"ח)

לפי מה דאמרינו בע"דור הכפ דגוס' בעצת פולש ^{בעצות} שיהא אסור משיב
 בקודו לא מתי , אז שבה' בזמן שאותו זוסק באה"מ ש"כ יכול להיות טייק לניתוח
 אב"מ , ואם ניתוח אב"מ יהיה מחלוקי בין גוס' ור"ח ^{במחנה} בעצת פולש
 והמ"ח ולא כמו שקארנו שמדור הקורה מחלוקי ר"ח ור"ח יהיה זוקא במחנה
 לפניו ולא בניתוח אב"מ (והיינו מחלוקים אם טייק ש"כ לט"ח המחנה)

IX ר"ה אין מדינת דליו.

קטן בין דפסוק בעלמא זבין. קדא. פארו אטם שווד כוונת נטת חזקת ותקת

שוקר ופס אמרנו בגמא? וכל דפאט כפסר הלום מפסרת רחמנו.

בגמרת החלום אינא אדדוקות ~~הגמרת~~ ^{אין} קידומו

ובלום עדין קידומו.

י. ראה דבלום בין שני דקדומו כהא דאא אינא חבורה אט אטק אנק

ונפסר ברב ~~במלכות~~ ופולר כזה אר כולם, ובה אין מדע מלכות, דיק אטק אנק
(ואין זה מלכות שווד כוונת דמדע במלכות מלכות).

חייב בו כיון דלית בה מדע מלכות, קמ"ל שפסוק (דכחא בלומת יחז אינו דופסוק אמר)

~~דלפי הגמ"ס אין מדינת דליו ועל לפי ר"ה.~~

ועל פי הגמ"ס אין מדינת דליו היינו כמו שיש אימר דל האל אטק

יש אימר דל האמרים זבין דליו מלכותא איני חובת. ועל פי אין לביט

זכא עיני ההפס דליו.

אח"כ לא יהלך וכו'...

בזמא סברה השא דלדע זיש הוי פאר גמי. ובה חולס סמיו דליו

לרש הוי אטם ובמאט הוי פאר.

לפי ר"ה קשה קושית השא דכאן הוי דוסק באצור והלום ליכא

דוסק באצור אלף איסור. ולפי דליו תיכוס השא. מלך לאמור הוא באסור ותיכוס

ולפי גמ"ס קשה תיכוס השא ובמא קושית השא דלפי רש"י

השא דדן הוי פס איסור בכבוד הקדושה. ושכיר מקשה אמור הקדושה. ולפי רש"י

לפי גמ"ס תיכוס השא הוא דבבית הקדושה פלגי גון דיאמור ויכאן אלף אמור לפי אמור.

וא"ל א"ן אדם כחוק כי אמותא קבר ונתפ"ן ב"ח אס"ר מא"ר קצוד"ו... (האמתא)

ראה דל"ב כחמ"ב י"ג ב' ד' נ"ס

1: לוד"ש לר"ה ובי"גו איסור דחפ"א דגור"ה נח"ה הלכ"ה לא ית"ק ונתפ"ן ב"גו
מ"ה דל צרוד"ו והא דהניחו ס"ה דל מל"ה א"ל חפ"ק"ו לא היו לוד"ש לר"ה צאמ"א
כבוד ע"זל כקדו"ה דהכר"ו י"ק"י"ג ג"ה מ"ה ע"פ"ג

2: לא יק"י"ג מל"ה תוק כי אמותא מ"ה נח"ה הלכ"ה דקד"ה ש"ק ד"ש
וכל"ל ע"ה כחכ"ו ד"ל"א י"ה"ה בק צד"ה ד"ה"י וחס"ן כ"ה כ"ה ה"י מ"ה"ה

ב"פ"ה הלכ"ו ק"ש ה"י כי ז"א ק"ה ק"ה תוק כי אמותא מ"ה מוצ"ר וקור"א
והי"ו מ"ה"ה ד"ה ד"ן דקד"ה ש"ק ד"ש ד"ל"א י"ק"י"ג מל"ה תוק כי אמותא דק"י"ג

לוד"ש לר"ה ל"ה"ה הפקד"ה מ"ה"ה מל"ה"ה ז"ל"א י"ה"ה בק צד"ה ד"ה"י מ"ה"ה
ד"ן דקד"ה ד"ה"ה מ"ה"ה מ"ה"ה מ"ה"ה כ"ו"ן ד"כ"ו"ן ל"ה"ה ע"ל"ה ב"ה"ה כ"ה"ה
ע"כ וד"ק א"ה י"ה"ה י"ה"ה ע"ל"ה ע"ל"ה ע"ה

א"ה"ה ה"ה"ה"ה ה"ש"ה ע"ה ה"ה"ה"ה ש"ה ו"ה"ה"ה א"ה"ה א"ה"ה ה"ה"ה"ה
ה"ה"ה מ"ה"ה"ה וקור"א לא א"ה"ה כ"ה"ה ע"ה"ה

ד"ה"ה"ה"ה ח"ה"ה ע"ה"ה ע"ה"ה ו"ה"ה"ה ד"ה"ה"ה א"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה
י"ה א"ה"ה"ה ד"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה

וה"ה"ה"ה ס"ו"ה ד"ה"ה א"ה"ה"ה ד"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה
ד"ה"ה"ה"ה ד"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה
ה"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה

ד"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה
וה"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה
ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה ע"ה"ה"ה"ה

ד"ה"ה"ה"ה

ד"ה"ה"ה"ה

ד"ה"ה"ה"ה

ד"ה"ה"ה"ה

ד"ה"ה"ה"ה

ד"ה"ה"ה"ה

ד"ה"ה"ה"ה

ד"ה"ה"ה"ה

ד"ה"ה"ה"ה

סוכות

I יוצא זבדן מעל בית הקברות י"ז שילת.

A. הראב"ם 666 בפי מקומות חד אסר לראש, ומדאי מלין ביו.

דברי ד"ס ב' איורים. 1: לזר לראש, נאסר חסלא דמלכה.

2: דברים שקדושה ואסור קיום המלכה. ובה מדכב ק"ס

הלך חזר וקורא.

B. הראב"ד חולק על דין ב' ואומר שיש יק דין דחפלא דמלכה דמלך

לרש. הלך לא ידב ק"ס.

C. הגו"ל חולק עם הראב"ם ואומר דחפלא דמלכו מוטב, ואסר

דין ב' ק"ס המלכה. אלא ובעל חלק עם הראב"ד ז"ל. אלא דוד חלק דל הראב"ד

בזה שאמר דכו' מדין דברים שקדושה דהתרוסי סכפ"ג דכו' מדין לזר

לראש, הלך וקורא בלז המלך יקרא ק"ס עזר הכדמ וכדברי הראב"ד בזה.

II בקבורה י"ב דלים.

1: הלכה דחובת קבורה עלמה.

2: הלכה דכפרה המלויה באינכם בשר (דין סנהדרין סא:). ולכן

הרוח ב"ף בתבנים אחר אינו קשר קצת ואם נקדושים קדקד אמת.

וחובת קבורה הוי בין זה הכשר בין זה העלמות, והלכה דכפרה הויין

דל המלכה ואם נאכל הכשר בתבנים.

עלמות גאנץ וינכ דלמים.

ע"כ ה"י צ"ל דהשאלה היא אם מוטב לזנוג גזון בית דבשו פני טלא יחללו לטמא את

ונוכי אלה הכניז דמאס מוטב לעזוב דל אסור ק"ל בני טלא מאסור חמורא. וכו' בזה מעוקר מאנים.

לראשון-אסור לדבור דל אסור ק"ל כל היכא דליכא אנוס. ויט ראשון שמירה. אכל י"ז דאין מעוקרין ש"ק כמין דכאן במה שנותן גזון בני לזניח הו"ל כו' אסור כבודו ע"ת.

ש"צ
כ"ג
168

ש"צ, פ"ו י"ג פ"ג י"ח ג"ז. ושי"ז י"ג י"ג פ"ג

י"ח ג"ז

פ"ג י"ח י"ג י"ג י"ג

ר"י פ"ג דה"א ק"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א. ו"א
ל"ק ל"ג. ד"י ש"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א, וז"ו מ"ה
מ"ה מ"ה. ו"א ג"א י"ג ג"א מ"ה מ"ה ג"א.
מ"ה ג"א.

ו"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א
מ"ה ג"א ו"א מ"ה ג"א:

הג"ה מ"ה ג"א
מ"ה ג"א

הג"ה מ"ה ג"א
מ"ה ג"א
מ"ה ג"א

הג"ה מ"ה ג"א
מ"ה ג"א

מ"ה ג"א מ"ה ג"א

מ"ה ג"א מ"ה ג"א

ו"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א. ו"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א.
מ"ה ג"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א.

ו"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א: ו"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א.
מ"ה ג"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א.

מ"ה ג"א מ"ה ג"א: ו"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א.
מ"ה ג"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א.

ו"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א מ"ה ג"א. ו"א מ"ה ג"א

הג"ה מ"ה ג"א
מ"ה ג"א
מ"ה ג"א
מ"ה ג"א

חסדים לפניו והוי הכבוד רק שאלת חסדו דמתי ואין שאלת חסדים פוטר

7 אַבְרָם נִיחָוּם אֲבֵלִים פּוֹטֵר אֶל מַנְחָמָה שֶׁלֹּא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ

נִיחָוּם אֲבֵלִים הוּא יִקְרָא בְּפִי. וְאֵךְ פּוֹטֵר אֶפְסֵי כְבוֹד הַבְּרִיּוֹת

דְּהוּי כְבוֹד הַבְּרִיּוֹת בְּחַיִּים.

וְנִחָוּם
כְּפוֹטֵר
דְּהוּי
קְרָא
דְּחַיִּים

דף יח. תוס' לה' למת' ...

בא"ז שד"ס המלצה וצדקה וכו'... קשה דפא זה הי' מחוקק

בב"ק דהתם יש ב' לשונות. יזק טון צ"ח לכת' אסום דאינו מקיים

קב"ל וכו'... ואפשר שזה כוונת התוס'.

גו"ל
ה"ז
מ"ח
ז"ל
מ"ח
מ"ח
ו"ל

בא"ז ואמר ר"ח .. סברת דה' סגור גירוש הראשון של

הראש' דהתנ' אי לזד' לרש' הוי אטדס קיום כבידול הראשון

מה מודיע כג' שהיו שמים צל"ל למה דהא אכתי לא קיימה התנ"כ

ואי גלוי דהדיוק הצ"ל וזא בקיום הא קשה גירוש הראשון

של גו"ל.

ה"ז
ס"ח
ג"ח
צ"ח
ה"ח

מחנה

ובנוסף לקבורה בצ"ל יש די מנהלים.

1. לקובו בצ"ל

2. מנהל ספרים הוליונים להסיר הצ"ל כמו באבא שאול.

3. מנהל הדין באבא שאול מניח הצ"ל. וא"א חסידים הצ"ל לפני דקדוה בקיר.

4. מנהל ע"קבורה בצ"ל ופוסטם.

ומנהל קשה דהא אמ פוסטם הוי לכאורה יזר' לזד'

לרש דמראה שהיא פלוס מנילית?

בצ"ל
צ"ל
מנהלים
ד. קבורה
ג. אסדר
3. אטמם
4. אבוסלם
5. כ"ק

וספרים החיצונים שבזכרם תוסי' הם המסכתאות הקטנות לפי דברי הרמב"ם.

בא"ז כמו מצדון יסדו וכו'...

הואי אחרי שלביבים לחלק קראת חזון יסדו לשנים חלק הראשון דהיינו "חזון וכו'" קראין אותה בשבת לפני ט"ו באב. וחלק השני המתחלת מתעשרים ומודעים שמה נפש וכו'... קראים אותה בשבת הרשון של אב. ואם יש לחפש אב רק שבת אחר קודם ט"ו באב קראים, חצשים ומודעים" בשבת מקובלים.

קריאת השבת
בשבת
ט"ו
באב

אבל אנו עושים כפסיקתא.

בא"ז ברכות וקולות...

היינו ברכות וקולות זהו ביהמקדתי.

אבל הרמב"ם פירש דליכא סגידה אלא דהאי קאי על גדתה ששענה עשין עזר צרה. ויונה דלשנת צרה קריין יומא.

שהי' י"ט. ב"ב מקומות...

בכבוד הרב היינו בנין גא.

ובהוי אימנא לומר ר"י דבכ"ב מקומות יצדין דנידוהו. ובמקום

חזר אבה...

משלם בנטיג וכו' דאם דבר אל דברי הנאים דאך לנדגהו.

חזר המדעם:

עבירת חזר היתג דמיפק לפיגו מדבר אחד לה' שוכו. ומתן הסבירו דרש"י דגמפילי צדיק לחיות גא' די' consistent

~~III מדינת ישראל מנכ"ל~~

III מדינת ישראל מנכ"ל *contempt of precedent*

י"א הממשלה י"ט ט"ז אלוט אד"ט שוא"מ מנכ"ל.

י"ב הממשלה מנכ"ל כדור פסח אר"ה ח"ג.

ב.א.י. השלטון ^{קאקל} מנכ"ל ישראל.

I להכשיל את הימים.

י"ט ט"ז ש"מ ש"מ אר"ה ח"ג.

י"א הממשלה מנכ"ל מנכ"ל ח"ג.

י"ב הממשלה מנכ"ל אר"ה ח"ג אר"ה ח"ג ח"ג.

י"ג הממשלה מנכ"ל (באיומים)

C. ג' דוד ק"ו.

I מנכ"ל מנכ"ל מנכ"ל וכו'.

מנכ"ל מנכ"ל.

י"ג הממשלה מנכ"ל

י"ד הממשלה מנכ"ל

י"ה הממשלה מנכ"ל

י"ז וכו'.

י"ח מנכ"ל מנכ"ל מנכ"ל מנכ"ל

י"ט מנכ"ל מנכ"ל מנכ"ל מנכ"ל

י"א מנכ"ל מנכ"ל מנכ"ל מנכ"ל

י"ב מנכ"ל מנכ"ל מנכ"ל מנכ"ל

י"ג מנכ"ל מנכ"ל מנכ"ל מנכ"ל

י"ד מנכ"ל מנכ"ל מנכ"ל מנכ"ל

והרמב"ן שואל עליו איך אין לה בין ארבע באורייתא
ומעלות דרבנן?

מורה
הרמב"ן

והאש"ל אמר שצ"ל דם כפ"י כמו הר"י בסו"ס י"ט:
ועוד יש לתרץ על מה שכתבנו לדברי הר"ן דלא
גסורי"י דם דמי דרבנן היינו קטרת חמורא ומיזבא אכס"א
דזבא דם דמי חכמים (בבב"ב) אין לא גסורי"י.

הרמב"ן
מורה
אש"ל
הר"ן
דב"ד
מורה

וצריך לאמר באלו הרמב"ן יסקו כפ"י דאלו יקט"ו
מה"ש מקור שבתורה נדרשת בה"י דאורייתא שדעית
נמשך בין דלא גסורי"י. והרמב"ן ברמ"ו אמר כדן זה קט"ו
דקט"ו דאורייתא כפ"י דאורייתא ולא דאורייתא כפ"י.
(דע"ן הרמב"ן פ"א הלכות חמורא ומיזבא כפ"י
המעלות).

וכן
דע"ן
הרמב"ן

הרמב"ן
ק"ו
הרמב"ן
דע"ן

[א"י"ו הנ"ל בין מקנה ובין מקנה דאורייתא ומיזבא אכס"א
דקט"ו שני של מעלות כפ"י הרמב"ן "מחלף" ולא כפ"י הרמב"ן.
מכאן אמרנו יוג' חמורא מקנה דאורייתא חמורא אכס"א
כ"י א"ל המחלף במקנה אש"ל. ובקרב מקנה רק א"ל אש"ל
מח"ש.]

ובצ"ק אמרנו א"ל דמיזבא כ"י הוא רק חוקק דם כפ"י
הוא לא מקנה אור"ו. ולא גסורי"י כ"י א"ל חוקק דם כפ"י
דכ"י המסורה ואורייתא דהר"ן לא הוי כמו שבסק"ה ולא הוי אש"ל.
דכפ"י הוא א"ל א"ל לא היה כפ"י אש"ל כפ"י כפ"י א"ל
היה כפ"י אש"ל אש"ל. (המשפחה של הרמב"ן)
(המשפחה של הרמב"ן)

הלא תסו"י הוא לאו. (בראשון סוכה דהוי רק על י"ג מדינה
 וא"כ קשה, לכל ניציל דקותקנות דרבנן לא יהיה להם שום ספק
 תנ"כ, וא"כ יקשה איך יצאנו על לאו ז"ל, בזמן כן לה' אלקיכם
 בתוך התורה דמפקדת על מצוה אחרת? דאל"כ יכול לשנות מסכת
 מילת? ומד, איך יקיים מצוה גמ' בשלמה ד"ז תקנה רבנן? דאך
 מסכת מילת יכולה להיות מסכת דתורה אדאורייתא כיון שכל
 דאך קריאת מילת הוי תקנה חכמים?

המפלא
 הו"ה
 סו"ה

ו"ל דבאשכול שם דתורה אין נ"ה בין אדאורייתא ודרבנן.
 דגם תורה התקנות על דבר תקנה חכמים הוי מסכת דתורה,
 וה"ל משום הפסוק, לא תסור... מכל התורה אשר ירוק... וה"ל
 הוא כאלו אסתמינו אלאו דלא תסור דהו"י זכ נדעו מסכת דתורה
 ורק בחובה אכרא י"ט נ"ה בין דאורייתא ודרבנן, וכיון דבאשכול
 שם מצוה הוי ז' מצוה דרבנן ע"ז מצוה אדאורייתא בהפלא דל
 בן מנאם דהכ"ה בחנן ת"ל מצוה.

סו"ה
 ד"ל

דאורייתא
 ו"ל
 בהפלא

סו"ה
 ד"ל

המפלא
 סו"ה
 ד"ל

והרמב"ם, כמאמר דדל כל מצוה דרבנן י"ט "לא תסור"
 דכל מצוה דנדעו מסכת דרבנן מוכח לאו ז' וכן דא"ה מביאמתי
 הספקים דחב"ן מכלל אדאורייתא דל לאו ז'.

וה"ל א"ל דנדעו מסכת דתורה מ"ט דל אגסו, ה"ל דל
 בדבירה ה"ל הוא דובר דק דרבנן, ובהו מ"ט סתמה המ'
 "אסתמינו רימן אקרא" וגם בחובה היא חובה דאורייתא אלא דרבנן
 התקנותו כאלו, כ"ח, חלוקה בחובה היא אדאורייתא, וכן דא"ה מביאמתי
 דקן אדאורייתא דל אכילת מילת אחר חלוקה דאין דבר דמילת אלא חלוקה
 חובה מן התורה שרבנן רבוייכוה וכל דל (המפלא?)

המפלא
 ד"ל
 ד"ל

י. גר אין מולין אר כח סמוך לק"ש וכו'...

כ"ג ו' יונג נתק דה"ו ח"צ שדה, וירושלמי פ"ח כ"ג:

שינוי לקוברו.

ש. אג. יבולים להגות ולמור וכו'...

י. כ"ג ל' פשט. ו' אין שחור (הרמב"ם) אה"כ ב' י' שחור.

ל' הרמב"ם כו' קין דאינא קיום במקל קדוש.

ול' הראשונים באחרים דפירשו אמרי שיכול לשחור אה"כ חי דין דבין
דתיק. ו' אה"כ ל' אה"כ שינוי א"כ.

י. ת"ל
שחור
מולין
הרמב"ם
?
או י'
שחור
או
ה'ן

י. רבי יהודה אורי הכאים ממח האל וכו'...

הרמב"ם עמוד שפתיים חולקים על ר' יהודה ופוסק כ"ג

ועמוד הכאים ממח האל היינו כא"מ אה"כ ממח האל.

הראב"ד עמוד שר' יהודה אה"כ דק"י הכאים דבאים ממח

כא"מ היינו קרובים.

וי' ממח אה"כ כותב ר' יהודה כא' להאמר על השורה הפנימה

או אה"כ על השורה ה'ת'נ"ס או אה"כ ולהאמר דילך על שנים כ"ג.

י. ת"ל
הרמב"ם
וכ"ג
או י'
או
או
או
או
או
או

י. ת"ל
הרמב"ם
ר' יהודה

הסבר בין ממח ר' יהודה ומבאים אה"כ דרמב"ם.

הרמב"ם פרק י' הלכות אה"כ ב"כ אה"כ שיהא דבתיים לקי

מלים ועומת אה"כ... אה"כ שכל אה"כ אה"כ הי' הן בכלל אה"כ

לרזק כחוקי."

וא"כ הי' אה"כ פוסק על אה"כ אה"כ?

י. ת"ל
הרמב"ם

חברות מקבליהם את צי. תורני של ק"ר? (ביתו, של בניחוי בילוק קין של
כבוד בריות - וצי מן פתורה. ונבלקמן -

שנה שני
180

היא כבוד הבריות פוטר עינים רק ברג יניק מקוב ים זכאח

כק:

זיש כי מיני כבוד הבריות הפולרת .

11 כבוד הבריות קבוע. דאסור להניח אחד להכנות. ונמו אמר
הכא טמא. פקו וינילו פקוון כח ויחילי. (לחוק אמת קמיס)
מלכו דאין לו קבועים, אך בלאים דבא, או דעם ממש כבוד הבריות.
קבוע היו מתיר ולא כפי פוטו מסדס דוסק קמלוי, דכרי הלכה
כזה אפילו מתיר אסורים. (דמשי ילו: מוסר דכוי דר אטורי דדקן)
דבשין מדי אסורים דקמן ומלית שג ואל דגדה דאו ויחילי.
בז ויש חזק כבוד הבריות היא ממלה שגורר שקום המלוה הוי

כבוד הבריות, כמו לויית הגור, וניחום אכילי, ונק הלד. וכדאי כבוד
הבריות מירי חכא. וכבוד הבריות ככה פוטרנו רק ממלוג דשד

אבל לא ממלוג לא גדה, לפיכך, מי שמאי מוטל לפסיו חייב כפי
מלוג לא גדה, ואי כולו עשה אף על קלו אינו מקבלי סופרים. ואם אינה דרך
לכא כבוד הבריות.
המנהג והמנהג זיש כי מיני כבוד הבריות...

הענין המיוחד המיוחד פלוגי חקט אבל אינו ראוי לעבור
אסורים. אבל הוא דם האכל כפי שלם בגאי ידכוו אסורים נטוואס כפי לא
לענין קבוצת האכל, דלמטה האכל לקבו כו. בפיון-בכירות.
והראייה זיש כי מיני כבוד הבריות ממש.

הראשית אמרתי דהווא אסור טוואס כפי קבוצת. וזאת מלוג
הו כבוד הבריות.

ואם כואים אנו דכבוד הבריות הדומה אסור טוואס בקרובים
דומה רק לדעתן כפי הדיוט ולא לכע ונצי, וכח מלוג וואו אל
לפי כי כפי שזול ונצי. וזהו שג

ולפיכך אמרנו על הבריק שגורנו זיש כי מיני כבוד הבריות.
זיש מלה מיוחדת דקבורה דמלוג אלה היא כבוד הבריות

ג.י
מיני
כבוד
הבריות
1. דכשיון.
2. דמגיר
אם
1. סופרים.
וכן אמר
מלוג
דכע
י. טמא.
2. קיום
מלוג
דכבוד
הבריות
וכן
3.
ה' דמס
והאמת
אסורים
טמא
פוטר
מחוקים.
ומה
אנשים
הוי
מסוג
ה'
ה' דמס
טמא
זכונס
ג' דמס
אף למה
ואף למה
דמס
וכע
ה' ג'
ב' דמס
מלוג
כ' דמס
ומלוג
מלוג
מלוג

